

Дмитро Іванович Богатирчук (1941 – 2025). Некролог

Богатирчук Дмитро Іванович народився 12 травня 1941 року в багатодітній родині Івана та Єлизавети Богатирчук у селі Клітенка Хмельницького району Вінницької області. Дитинство його припало на важкі воєнні та повоєнні роки – він з ранніх літ пізнав, що таке голод і злидні.

Під час Другої світової війни німецькі військові дізналися, що родина Богатирчуків дала прихисток радянським розвідникам, та відступаючи, забили вікна й двері їхнього будинку, та підпалили його, коли вся сім'я була всередині. Але Господь зробив чудо й ніхто не постраждав.

З раннього дитинства Дмитро мав велику жагу до знань. У 1948 році розпочав навчання в школі, що знаходилася в сусідньому селі. У юному віці прийняв хрещення й активно долучився до вивчення Біблії з молоддю, чим привернув увагу радянських спецслужб.

Все своє життя він залишався “людиною Книги” – брав участь у підпільному друці духовної літератури за радянських часів. У 1960-х роках був активним учасником ініціативної групи служителів та членів Церкви, які здійснили передрук «Псалмів Сіону» – ця історія описана в книзі Олексія Опаріна «Псалми, написані кров'ю». Через ці дії він неодноразово потрапляв у поле зору КДБ.

У 1961 році Дмитро Іванович одружився в Києві, а в 1963 році народився первісток – син Сергій. У цей же період він вступив на навчання до підпільної богословської семінарії в Києві. Після завершення навчання сім'я переїхала на служіння до міста Мелітополь, Запорізька область, де була заснована адвентистська громада, яка зросла до близько 70 членів. У Мелітополі народилися ще двоє дітей, Микола та Марина.

У 1982 році родина переїхала до міста Нова Одеса, Миколаївської області. Це був непростий період життя й служіння: КДБ активно переслідувало Церкву, а дітей у школі піддавали приниженням. Через активну діяльність Дмитра Івановича та його відмову співпрацювати з КДБ, влада шукала способи зупинити служителя. У 1987 році, попри певне потепління в релігійній політиці, його було засуджено за сфабрикованим звинуваченням до двох років умовно.

У 1989 році родина переїхала до міста Суми, де Дмитро Іванович був покликаний на служіння як обласний пастор. Це був період духовного піднесення: за короткий час було організовано близько 17 громад у Сумах і Сумській області.

У 1997 році церква направляє його до міста Черкаси, де Дмитро Іванович продовжує пасторське служіння та здійснює служіння секретаря Пасторської асоціації Дніпровської конференції.

У 2002 році офіційно вийшов на пенсію, але продовжував служити Господу та людям.

31 березня 2025 року на 84-му році життя Дмитро Іванович спочив у Господі. Маємо велику надію на зустріч із ним під час славного Другого Приходу Ісуса Христа.